

ADJ ERŐT PÁLYÁZAT

Ivánkovich Anita: Kétszer születtem

Nem betegséget kaptam a sorstól, hanem a női egészségemet veszítettem el 25 évesen, mindent, ami egy fiatal nőt boldoggá, egészsé, életigenlővé tett. **Teljes nőiségemet és szépségemet, amit születésemkor kaptam, egy decemberi napon, az országúton hagytam.** Frontális autóbalesetem volt, nem az én hibámból. Egy szemből közlekedő Mercédész nem tudta bevenni a kanyart, és frontálisan az én Suzuki Maruti kis autómnak ütközött az 51-es főúton. Sajnos, nagyon jól működtek a fizika törvényei, a nagyobb autónak semmi baja nem lett, az enyém, velem együtt totál káros lett. **Azonnal eszméletemet veszítettem és az utána következő napokról nincsenek emlékeim.** A tűzoltók vágták szét az autót, hogy ki tudjanak emelni a roncsból. A környékből csak betegszállító mentőautót tudtak küldeni, a legközelebbi kórház pedig nem is fogadott olyan súlyosak voltak a sérüléseim.

Egyetlen esélyem a mentőhelikopter volt, ami nem jött. Nem tudott, mert máshol mentette a menthetőt. Minden ellenem dolgozott, mégis élek. Pedig már haláhirémet keltették a helyszínen, ahol 1,5 óra teljes útzár miatt morgolódtak az autósok. Az egyik mentős küzdött az életemért, elhatározta, hogy élve tesz fel a rohamkocsira, ami 60 km-ről indult el értem. A terve sikerült, még dobogott a szívem, mikor a kecskeméti kórház intenzív osztályára kerültem. **Nem találták az irataimat így a kartonomra az került, hogy 40 éves nő XY. Az arcom ugyanis a felismerhetetlenségig roncsolódott, életveszélyes agysérüléseim voltak, agytörzsi bevézések, ödémák, mindkét lábam tele szilánkos csonttörésekkel. Kómába estem.** A családomnak csak annyit tudtak mondani az orvosok, hogy mindenre készüljenek fel, nem valószínű, hogy túlélem, egyedül csak a fiatal szervezetem menthet meg. Ebben lehet bízni, no meg a teremtőben. **4 napig voltam kómában**, ez rémálom volt mindenkinek, aki szeretett, rengetegen szorítottak és imádkoztak értem.

A kóma utáni első emlékem, hogy rikító fehér minden, és sok fehér ruhás ember vesz körül egy mű tortával a kezükben. Ebben a kórházban az intenzív osztályon **ez volt** ugyanis **a szokás, azoknál a betegeknél, akik másodszor születtek.** Az orvosok és nővérek a lelkekre kötötték, **hogy mindig ünnepeljem meg ezt a napot, mert egy kész csoda, hogy élek.** Mindenki örült, így ezt tettem én is és még nem sejtettem, hogy a pokol csak ezután jön. Kínzó fájdalom, és magatehetetlenség gyötört.

Szembesülnöm kellett vele, hogy nem tudok felkelni, felülni sem, csak feküdni, mint egy darab fa, hogy mindenhol csövek lógnak belőlem és gépek csipognak, amik figyelik az életfunkcióimat. Nem láttam rendesen, beszélni csak alig tudtam, **tükröt pedig senki sem mert adni, ebből tudtam, hogy valami nagyon nagy baj van.** Szép lassan rájöttem, hogy a szakadékba zuhantam, hiszen pont nagyon rendben volt az életem. Tele tervekkel, az életem épp kezdett elindulni a maga kis útján és sorra valósultak meg azok a dolgok, amiket mindig is szerettem volna elérni. A diplomaszerezés után voltam 2 évvel, azóta tanítottam Budapesten egy általános iskolában. **Elégedett voltam az életemmel és most pedig zuhanórepülésben a poklok poklába. Mert nem túlzok, ez következett.**

Először is még a baleset napján megműtötték a lábaimat, maroknyi szilánkosra törött csontot kellett kidobálni és valamit oda tenni a helyére. Az egyik lábamba egy hatalmas platina rúd került a másikat csak drótozni kellett, hogy összeálljon. Ez egy gyors összezapott műtét volt, mert különben a vérvesztés miatt nem éltem volna túl. Így viszont a lábaimat megmentették ugyan, de a műtét nem sikerült. Csak egy állandó vízszintes helyzetre volt képes a bal lábam, nem tudtam hajlítani. Amikor hazaengedtek a kórházból a lelkekre kötötték, hogy mozgassam, tornáztassam, nyújtogassam, ha kocsonyásodni kezd, megműtik újra.

Erre 3 hónap múlva került sor, amikor az **orvosom azt mondta, hogy minden tudását beleteszi a lábamba, fiatal vagyok és szükségem lesz rá, hogy járjak.** Még két kiváló térdsebészt is hívott a műtétre. A térdműtét végén pedig elmondta, hogy mindent megtettek, nagyon jól sikerült, de a többi rajtam múlik, **kőkemény gyógytorna után lesz a lábam 90 fokig hajlítható.** A másik lábamból kihúzkodták a drótokat, egy deformált lábfejem lett, amire alig lehet cipőt venni, de hát ez a legkevesebb. **Az arcomat egy 9 órás arcműtéttel próbálták visszaállítani az eredeti állapotába,** titánhálók segítségével, hiszen az arccsontom olyan picidarabokra törött szét, hogy azt is ki kellett dobni.

ADJ ERŐT PÁLYÁZAT

Igazándiból csak a homlokomon van még eredeti csontom, arcom többi része jól kitapintható titánból és csavarokból áll.

Az összes fogamat egyenként ültették vissza, néhány nem is volt menthető. Ezek után fémsínbe helyezték az alsó és felső fogsoromat, majd egymáshoz rögzítették a két sín, hogy megfelelően rögzüljön az állkapcsomhoz. Így viszont 2 hónapig nem tudtam enni, inni és beszélni. Még szerencse, hogy nem volt szabályos a fogsorom, így egy kis résen keresztül tudtam behelyezni egy szívószálat és ezen keresztül inni és táplálkozni kizárólag folyékony ételeket tudtam fogyasztani. Időközben az is kiderült, hogy az agyamban a bevézések, ödémák szépen felszívódtak ugyan, de 6-os és 7-es agyidegbénulásom volt. Az egyik az arcideget mozgatta, a másik pedig a szemmozgató ideg volt.

Következésképpen **a jobb arc felem teljes egészében lebénult, a szemem pedig csak egy nagyon kicsi mozgásra volt képes, így nem láttam rendesen**. Az egyik fülemben kilyukadt a dobhártyám, ezen keresztül folyt ki az agyvíz a balesetkor, később pedig idegesítő fülzúgás és halláscsökkenés maradt vissza. Ha a testemre néztem, leginkább egy 80 évesére hasonított, ahogy a csontjaimon lógott a bőr, és elsorvadt az izomzat a sok fekvéstől. Hosszú hónapokon keresztül egy magatehetetlen roncs voltam, úgy ápoltak, mint egy öreg nénit, pontosan úgy mosdattak minden reggel, a többről nem is beszélve.

De mindezek mellett a legkínzóbb és legfájdalmasabb a lelkiállapotom volt. Folyamatosan csak azok a gondolatok cikáztak a fejemben, hogy miért történt ez velem? Miért nem indultam később vagy előbb, hogy ez az ütközés nem következhetett volna be? Miért nem lehet visszaforgatni az időt? Miért nem kaphatom vissza a régi életemet? És ezen gondolatok közepette rettenetesen haragudtam arra a velem egykorú hölgyre, aki a másik autót vezette, aki felelős volt az egészért, és neki nem lett semmi baja, csinos külsővel ugyanúgy élhette tovább az életét, mintha mi sem történt volna. **Ez volt a legszörnyűbb, a lelki marcangolás, a saját gondolataim voltak a legnagyobb ellenségeim**. Ma sem tudom miért, de senkinek sem jutott eszébe pszichológust küldeni, hogy könnyebben dolgozhassam fel a traumát így egyedül kellett ezzel megbirkóznom.

Voltak pillanatok, amikor legszívesebben kiugrottam volna valahonnan, ha fel tudok kelni. Úgy éreztem mindenemet elveszítettem. Az egyik legfontosabbat a nőiességemből, az arcomat. Egy lebénult roncs kancsal szemekkel, nézett vissza a tükörből. És ebből gyorsan le is vontam a következtetést, nem állhatok többet gyerekek elé. **Később az orvosok is megerősítettek ebben: készüljek fel, nem fogok tudni visszamenni dolgozni**.

Elvesztettem tehát az imádott hivatásomat is. Hiába éltem, mindenem oda lett. Viszont volt rengeteg szerető diákom, akik hihetetlen energiával bíztattak és lelkiileg támogattak. Aztán **egyik reggel mikor felébredtem arra gondoltam, hogy nem mutathatok nekik ilyen példát, hogy én ebbe belerokkanok, azt kell látniuk, hogy minden nehézségből van kiút, és le lehet győzni a lehetetlennek tűnő dolgokat is**. Így hát, még aznap kértem egy füzetet és elkezdtem írni.

Elhatároztam, hogy fel fogok épülni és visszamegyek tanítani, a felépülésem történetét pedig leírom, hogy egyszer majd könyv formájában segíthessek azokon, akik hasonló helyzetbe kerültek. Így indítottam el saját rehabilitációmat, otthon saját ápolónővel, gyógytornásszal. **Összesen 8 műtétem volt (arc, száj, láb, szem), elképesztő sokat gyógytornáztam**, és amíg nem tudtam járni, fenéken két kézzel közlekedtem a kétszintes lakásban, és fél évig reggeltől estig hatalmas fájdalmak közepette szobabiciklit tekertem, közben pedig az lebegett a szemem előtt, hogy az osztályteremben állok és tanítok. Biopton lámpával és Tens készülékkel kezeltem az arcbénulásomat. **Újra tanultam a sínlevétel után enni, inni, beszélni, fél év fekvés után pedig járni**.

Egy időre leszázalékolt, rokkantnyugdíjas voltam huszonévesen. **És 9 tanév telt el nélkülem az iskolában. De jelenleg tanítok!!! És még két egyetemet végeztem el a baleset óta**, és többet dolgozok, mint előtte! És **két gyereket szültem** (saját kérésre természetes úton). Vannak maradandó sérüléseim, de megtanultam ezekkel együtt élni. Az arcom nem lett olyan, mint volt, de a kiindulóponthoz képest tűrhető, és már tudom, hogy nem a külsőség számít, egy nő szépsége belülről fakad. Egyik lábam 1,5 cm-rel rövidebb a másiknál, emiatt gerincferdülésem van. A bal fülem az agysérülések miatt sistereg és halláscsökkenés, a jobb szememmel nem látok, mivel a párhuzamos szemállást műtéttel sem sikerült visszaállítani, a térdem 90 fokig hajlik, tehát nem tudok guggolni, biciklizni, és elvileg nem terhelhető, én mégis végig állom az óráimat, mert képtelen vagyok ülni tanítani.

ADJ ERŐT PÁLYÁZAT

De boldog vagyok! Mert új életszemléletem is született a balesetnek köszönhetően, és nagyon szeretnék másoknak segíteni, hogy ne rosszként tekintsenek egy egészségügyi problémára, hanem egy feladatként, amit meg lehet oldani és hittel, akarattal és kitartással sok mindent le lehet győzni, bárki bármit is mond. Az orvosaim a mai napig csodálnak. Hiszen ők csak a test lehetőségeit látták.

De a lélek nagyon sok mindenre képes, ha élni akar. És nagyon fontos a gondolatainkat irányítani. A kulcs az, hogy mire fókuszálok, arra hogy rokkant vagyok és mit veszítettem el, vagy arra, hogy mi az, amim megmaradt, és ezekkel képes vagyok tanítani. **Az autóbaleset óta 19 év telt el, azóta több traumán is keresztülmentem, de a kiútra mindig ugyanaz volt a recept, amire a baleset tanított.**

Megtanultam, hogy a nehéz helyzetet el kell fogadni. Bármit is hoz életünk bármely pillanata, úgy kell elfogadni, mintha én választottam volna. Mindig együtt kell működni a rossz helyzettel és észrevenni, amit tanítani akar és fejlődni általa. Egyfajta szabadságot is jelent elfogadni a dolgokat úgy, ahogy jönnek és nem félni semmitől. **Megtanultam, hogy ne felejtsek el mindennap hálát adni, hogy fontos mindenkinek megbocsájtani, mert azzal magamat tisztítom és ettől még a másik dolgait nem fogadom el.**

Megtanultam, hogy minden történés semleges, a gondolataim teszik pozitívvá vagy negatívvá. **Megtanultam, hogy nagyon oda kell figyelnem a gondolataimra, amik az érzéseimet keltik.** **Megtanultam, hogy mindennek a mozgatórugója a szeretet.** Hiszen ha nem szerettem volna a hivatásom és nem szeretettel álltam volna minden órán a tábla előtt, akkor a diákjaim sem álltak volna mellettem 9 éven keresztül, és akkor nem tudtam volna így felépülni. **És megtanultam, hogy a legreménytelenebb helyzetekben is a legfontosabb a célkitűzés. Hogy lebegjen előttem egy cél, amiért érdemes élni és küzdeni.**

És megtanultam, hogy a hitnek is hatalmas ereje van, mint a szeretetnek. Én Istenben hiszek, de lehet másban is hinni, **lényeg, hogy minden értünk van és nem ellenünk.**